

[Indenrigsministeren.]

I § 2 bestemmes det, at Ydelserne i 3, 3½ og 4 pCt.s Serier i 5 Aar nedsættes derved, at den Del af Ydelserne, der udgør Afdrag, begrænses efter en vis Skala, saaledes at Nedsættelserne bliver større, jo ældre Laanene er. Det foreslaas, at Nedsættelsen af den halvaarlige Ydelse skal være 0,1 pCt. af Hovedstolen i nystiftede Laan; for ældre Laan skal Nedsættelsen udgøre 0,1 pCt. af Hovedstolen multipliceret med Forholdet mellem det Afdrag, der efter de hidtil gældende Regler skal betales nu i Juni Termin, og det Afdrag, der betales ved Laanets første Terminsydelse, dog at Nedsættelsen aldrig skal kunne overstige Halvdelen af Afdraget nu ved Juni Termin. Sæneringsudvalget havde foreslaaet, at denne Nedsættelsesskala skulde anvendes paa alle Arter af Laan, men til Gængæld aldrig kunne medføre en Nedsættelse af Afdraget paa over en Fjerdedel. Ministeriet har maattet mene, at denne Nedsættelse særlig burde koncentreres om de lavt forrentede Serier, som Rentekonverteringen ikke kan medføre nogen Rentenedsættelse for. Samtidig er, som nævnt, selve Konverteringen for de højforrentede Obligationer indrettet saaledes, at der af Afdragene kan ske Betaling af Konverteringsgodtgørelsen, saa at, som jeg nævnte, den fulde Rentenedsættelse straks kommer til at virke.

Som et Supplement til Konverteringen af Obligationerne er der i Lovforslagets § 5 indsat Bestemmelse om, at der for anden Pantegæld i Landbrugsejendomme i de kommende 5 Aar højst skal kunne oppebæres 4 pCt. i aarlig Rente, for saa vidt Laanet er sikret ved Pant i Ejendommen inden for 60 pCt. af Ejendomsskyldværdien, og højst 4½ pCt. for Pantegæld, der har Sikkerhed uden for denne Grænse. Sæneringsudvalget havde her foreslaaet en Maksimalrente paa 4 pCt. for bestemt afgrænsede Prioriteter, nemlig for Prioriteter paa Udlaan fra Legater, Stiftelser og Fideikommiser samt for de saakaldte Sælgerprioriteter og Medarvingsprioriteter. Ministeriet har ment, at det var rigtigt at lade en saadan Maksimalrente have en generel Karakter og samtidig tilvejebringe bedre Overensstemmelse mellem Renten af offentlige Midler og af private Laan.

I § 7 indeholdes Bestemmelser, der tager Sigte paa de Vanskeligheder, der ved en samlet serievis Konvertering kan opstaa for de Laantagere, der har Henstand med Terminsydelse i Henhold til Henstandslovgivningen, idet der jo ikke ved en serievis Konvertering vil være Mulighed for at til-

skrive Laanet Henstandsnydelser, saaledes som der under den nuværende individuelle Konvertering er en vis begrænset Mulighed for. Det bestemmes derfor i § 7, at Direktionen for en Kreditforening er berettiget til uden Samtykke fra Efterpanthavere at omsætte Terminsydelse, med hvilke der er ydet eller paalagt Henstand i Henhold til Henstandsloven, til et Tillægslaan af aaben Serie, der kan dække Ydelsens Beløb med Tillæg af Omkostninger, naar de statutmæssige Betingelser for Ydelsen i øvrigt er til Stede.

I § 4 indeholdes Bestemmelser, der tilsigter en effektiv Kontrol med Overholdelsen af det gældende Forbud mod Udførelse af dobbeltmøntede Obligationer her fra Landet.

I § 3 findes en Bestemmelse, der har til Formaal at give en almindelig Tilladelse til for to Landhypotekforeningers Vedkommende at styrke Foreningernes Reservefond gennem en Forhøjelse af Laantagernes Bidrag hertil, saaledes at Forhøjelsen sker gennem Overførelse af en Del af det ordinære Afdrag til Reservefonden. Den Bemyndigelse, der i saa Henseende gives Indenrigsministeren, er dog gjort afhængig af, at Rentekonverteringen er gennemført for disse Foreninger.

Det er indlysende, at en Rente- og Konverteringspolitik, som dette første Afsnit af Lovforslaget er Udtryk for, forudsætter Forberedelser og Bestemmelser af forskellig Art til Underbygning og Styrkelse af de Tendenser, der i Forvejen er til Stede i vort Samfund henimod et lavere Renteniveau. Som nødvendigt Led i en saadan Konverteringspolitik skal jeg nævne de Bestemmelser, der findes andetsteds i Lovforslaget, og som der senere gøres Rede for vedrørende en Nedsættelse af Maksimalrenten i Banker og Sparekasser, vedrørende en Afgift af Aktieudbytte, og hertil slutter sig endelig en Bestemmelse i § 1, sidste Stykke. Denne Bestemmelse tager Sigte paa at sikre, at det nye Obligationsmateriale, der fremkommer i den nærmeste Fremtid, ikke bliver af større Omfang end højst nødvendigt. Vi har her i Landet, som alle ved, et meget betydeligt Byggeri, hvis Finansiering nødvendigvis maa foregaa ved Obligationsudstedelse, men der er ingen Tvivl om, at der tillige for Tiden foregaa en meget betydelig Laangivning, som ikke har egentlig produktivt Formaal. Ikke mindst her i København foregaa der en Forøgelse af Laanene i ældre Ejendomme, som kun er Udtryk for en Kapitalisering af forøgede Indtjeningsmuligheder med deraf følgende Gældsforøgelse. Dette Forhold